

אם יכול אדם להיעלם בישראל וגבלי להשאיר עקבות? איה פלטיאל אחי?

שלים. אני רציתי כל הזמן לנסוע, אבל הייתי עוד קטנה. האמא שלי לא הסכימה. שנתיים לא היינו בירושלים.

☆☆☆ הפקיד לא ידע

כל הזמן הייתי שואלת את האמא שלי מתי נסע לירושלים? מתי נסע לי ירושלים? אבל לא נסענו. אני למדתי בי קדימה בבית הספר וגם האח שלי הגדול, עמרם. ואו, בחופש הגדול, כשהייתי בת 12, נסעתי לירושלים.

אמרתי לאמא שלי שאני נוסעת לראות את האחים שלי. היא לא רצתה לתת לי. אמרה שאני עוד קטנה. אבל אני התעקשתי, עד שבסוף היא היתה מוכרחה להסכים. היא נתנה לי כסף לאוטובוס ונתנה לי את הנייר שעליו היתה הכתובת של המוסד.

יצאתי מקדימה בבוקר השכם. לירושלים באתי לפני הצהריים. במוסד עצמו לא ידעו מה שאני רוצה. אמרתי להם שאני האחות של חיים ופלטיאל שלום שמעה. הפקיד חיפש בספר ואמר לי, הועבר למוסד אחר, בכרוך מאיר שבבני ברק. איפה פלטיאל הם לא ידעו. היה כתוב שם השם שלו, אך הם לא ידעו לאן העבירו אותו.

רציתי לבכות אבל לא בכיתי. רק ישבתי שם על הספסל וחיכיתי. אחר כך אמר לי הפקיד שאולי יותר טוב שאגש למשרד הסעד. הם הביאו את הילדים למוסד. אולי הם יודעים איפה פלטיאל.

☆☆☆ הפקידה הזקנה רטנה

דלכתי למקום שהפקיד אמר לי. הוא רשם משהו על פתק ואמר לי ששם יסדרו את זה. היתה שם פקידה זקנה. היא חיטטה קצת בתיקים שהיו לה ואמרה ש... אין דבר כזה אצלנו. אנחנו לא מכירים אפילו את השם הזה.

התחלתי לבכות. זו היתה הפסקת צהריים והפקידים הלכו לאכול. אני ישבתי שם ובכיתי. עד שניגש אלי אחד הפקידים שעבדו שם. הוא נראה כמו עולה ממרוקו או מכינס אתי שוב פעם למשרד ויחפש, אולי אפשר יהיה למצוא משהו.

כשכולם הלכו נכנסנו עוד פעם למשרד. הפקיד חיפש בכל התיקים הישנים שהיו שם. עד שמצא תיק אחד שהשם של המשפחה שלנו היה עליו. הוא לקח אותו ושאל אם האבא שלי מת בצפת. אמרתי כן. היו שם כל מיני דברים עלינו. היו שם אפילו כל השמות של המשפחה שלנו. היה כתוב שם גם השם פלטיאל.

הפקיד השביע אותי לא לספר שום דבר לאף אחד ויצאנו. אחרי שתזרו הפקידים

אם יכול אדם להיעלם מבלי להשאיר כל עקבות? כמאה העשרים, מתוויק כל אזרח ואזרח מרגע לידתו ועד רגע מותו כאלפי תיקיות, בוקרות על ידי מוחות אלקטרוניים, אין הדבר מתקבל על הדעת.

בישראל, בשנת 1959, מחפשות משפחות לא מעטות את יקיריהן בכו מבלי להשאיר כתובת. הן מתרוצצות ממושרד למשרד, תרות קרן סימן החיים האחרון של האדם שנעלם. אולם פקידים מבולבלים, יודות בלתי יעילות ופתמי רשלנות עומדים כמחסום חי בינו ובין בניהן שנעלמו. אין הן יודעות עוד לאן לפנות. מלאי יאוש ושכים המשפחה במקומם ומצפים, מצפים לנס שיחזיר להם את אהוביהם. מיני עשר שנים מפרה משפחת שמעה את ילדה פלטיאל בן המשתדשים לפקיד משרד הסעד. מאז לא ראה אותו איש מכני המשפחה.

יניקה, שכיום, במידה והוא חי, הינו בן עשר שנים, נעלם. תיניקה בכני, סיפרה השבוע שמחה, אחותו בת ה-18 של הילד בר, לכתב העולם הזה:

ארבעה ילדים. את לא יכולה לספל ככולם. תתני לנו את השניים הקטנים ואנחנו נמסור אותם כבר למוסד. חיים היה אז בן שני תיים. פלטיאל רק בן חמשה חודשים. אולי עוד כמה ימים. האמא שלי לא רצתה.

☆☆☆ ילדים באמבולנס

כאן עוד פעם ועוד פעם. בכל פעם הביאו לה מתנות ובגדים ואמרו לה שכדאי לה למסור את הילדים שלה למוסד. כאן, כך הם אמרו, הם רק ימותו מרעב. ואם לא מרעב, ימותו ממחלות. אמא שלי זכרה איך מת האבא. אבל היא לא רצתה שהילדים יהיו רחוקים ממנה.

לבסוף, אולי אחרי חודשים, היא היתה מוכרחה להסכים. הפקידים אמרו שהיא עושה בסדר. שלילדים שלה יהיה טוב במוסד של ויצ"ו, בירושלים, והיא הסכימה. בא אז אמבולנס גדול ולקח את כל הילדים מהמחנה. היו 16 ילדים. גם האחים שלי נסעו איתם. אמרו לנו שלוקחים אותם למוסד של תינוקות בירושלים.

האמא שלי היתה שם כמה פעמים, אבל לא הרבה. בדיוק אז עברנו לשיכון שלנו כאן, בקדימה. האמא שלי היתה צריכה לעבוד, להרחיב כסף בשבילנו. לא היה לה לא כסף ולא זמן בשביל לנסוע. אבל לפני שעברנו לשיכון היא היתה שם, במוסד, כמה פעמים. לקחו את כל האמהות מהמחנה בעתלית ושלחו אותן בי אוטו לירושלים, שיראו איך שהילדים שלהן בסדר. אפילו האחות שהיתה לנו במחנה נסעה איתן. האמא שלי חזרה ואמרה שחיים ופלטיאל בסדר, ושהיא שמחה שיש להם מה ללבוש ומה לאכול ושהם נקיים. אבל בלילה, כל הלילה, היא בכתה.

האמא שלי היתה צריכה לעבוד קשה איך שעברנו לקדימה. היא גם לא יודעת עברית והיא לא יכולה לנסוע לבד לירושלים. חופשתי בכל המשרדים. הייתי כל הפקידים שאפשר היה למצוא. שאלתי את המשרד הסעד, לויצ"ו, למשטרה. שאלתי: איפה פלטיאל? איפה האח שלי? ולי כל מיני דברים. אמרו לי שהעבירו לי לויצ"ו, העבירו אותו לראשי העיין. אני לא ידע איפה הוא עכשיו.

קדימה אחת אמרה לי איפה היתם כל מה היא יודעת. כשבאו ואמרו לאמא לתת את פלטיאל למוסד, היא לא היתה הפקידים הכריחו אותה, אמרו לה יהיה לה מספיק אוכל בשביל הילדים, ימותו מרעב. היא נתנה אותם. את יאל ואת חיים שהיה יותר גדול ממנו חיים. את חיים מצאנו. פלטיאל נעלם. אחר לא אומר לנו אם הוא חי ואיפה חי. פשוט אבד ואינו.

באנו בתימן לפני עשר שנים. נה העולים גאולה, שליד עדין, היינו. אבא שלי זכרנו לברכה, דוד, אמי סעיד, האחים שלי עמרם, שהוא בן 16 היום, חיים בן 12 ופלטיאל שצריך להיות עשר ואני. הביאו אותנו באוירון ללוד. שם שלחו אותנו ישר למחנה שבעתלית. שלי היה צורך בתימן. כאן הם רצו א יעבדו בטוריה. אחרי ארבעה חודשים קיבל מחלה, שלחו אותו לבית החולים תל אביב. הוא נפטר. הרופאים אמרו ש-היה לו שחפת.

אנחנו לא ידענו שהאבא שלנו מת. רק יודנו שוקרי, האח של האבא שלי, נסע לבקר אותו בבית החולים בצפת. אמרי מה קרה. הראו לו ערימה של בגדים ודו: זה מה שנשאר מהאח שלך. הוא אלינו לעתלית וסיפר לנו מה שקרה. זו הרבה. רק באנו וכבר אין אבא. אז התחילו הצרות. הפקידים מהעזרה ציאלית באו לאמא שלי ואמרו: את לא ילת לתת לחם לילדים שלך. יש לך

האחות

שמחה דויד שמעה (18) שכיחה כמעט אין נראה אחיה. גם את אחיה חיים לא הכירה בראותה אותו.

מהאכול, הוא ביקש עוד פעם מהפקידה הזקנה שתחפש. היא לא רצתה והתרגוה ואמרה שאין מה לחפש, שהיא חיפשה ואין שום דבר. הפקיד חיפש קצת עד שמצא את התיק והראה לה. היא היתה מוכרחה לשי-תוקי. רק שאלה אותי: איפה הייתם כל הזמן? רק עכשיו נזכרתם לחפש אותנו? היה כתוב שם השם של פלטיאל, אבל לא היה כתוב שם להיכן שלחו אותו.

☆☆☆ המוסד היה סגור

זרתי עוד פעם לויצ"ו. אף אחד לא יכול היה לעזור לי. הפקיד אמר לי לבסוף שאולי הכי טוב שאגש למשטרה. הם מטפלים בדברים כאלה. חזרתי הביתה.

במשטרת בית ליד, ליד קדימה, אמרו לנו שיבררו את זה בירושלים. אחרי כמה זמן בא אלינו שוטר ואמר לנו שכפי שהתברר בירושלים, הועבר פלטיאל לבית התינוקות שבראש העיין.

באותו זמן באה לגור על דינו אשה בשם יונה סינוני שגרה קודם בראשי העיין. כש-שמעה מה שהמשטרה סיפרה אמרה לנו כי באמת, כשהיתה בראשי העיין, חיפשו שם את (המשך בעמוד 16)

